

ODISEJSKI MOTIV

Božo Vodušek

Z morja ledu na breg
gole zemlje je vrglo čoln;
o robinzonski beg,
o čoln, mrtve teže poln!

Še v ušesu vihar buči,
svet ziblje se kot pijan;
je res po veču noči
očem napočil spet dan?

Kako na pot skoz temo
počasi spomin plahni!
Kamen in prst in nebo,
kako se počasi rodi!

Otok se zdi, pust in trd,
zidovi skal stražijo krog,
samo v neskončnost odprt,
nad tujcem tuj, mutast lok.

Vendar rešen, ko izgnan,
ne da bi samote se bal,
v pozdrav povzdigne dlan
novi zemlji, kjer je obstal.

Saj, ko nikjer ni ljudi,
tukaj potoki teko,
in naj srce težko molči,
njih zvonci srebrno pojo.

Naj prsi, želeče pozab,
še mrzli okovi tišče,
že čutijo dih živih sap,
ki brstje in popje bude.

Oko gleda let perutnic,
spoznava neutruđen up;
uho tenkih grl klic
sliši dalji neba navkljub.

Pozdravljen, pogumni svet,
divje skale in gola plan!
Tujec, od tebe sprejet,
je od tvoje sile navdan!

Iz teme in zime rastoč,
ne sprašujoč se čemu,
ti jemlješ uročno moč
spominom zmede in strahu.

Noseč v svojem drobu čas,
ti hkrati zanj zeleniš,
njegov še zadržani glas
je hkrati v tebi, ko doniš.

O, kdor vsesa globokost
tvojih tal, mir tvojih kali,
ne rani ga več bridkost
mrtvih zvezd, brezumne noči.

S tvojim pogumom prost
dvomov in spraševanj
bo slavil življenja skrivnost
in čakal brez pričakovanj;

in potem bo s stolpov skal
nekdaj videl z roba morja
prinašat lahek val
jadro, ki v soncu frfota.